

ESPAI D'OPINIONS**Nº314**
Setembre 2013**Jaume Sureda****Catedràtic d'universitat. Director del
Departament de Pedagogia Aplicada i
Psicologia de l'Educació de la UIB****QUE EL CURS ACABI MILLOR DE COM COMENÇA...**

Iniciem el nou curs en un ambient de crispació a les escoles mai no vist en etapes democràtiques. L'encabotament del Govern per imposar al sistema escolar, sense atendre a raons, uns canvis negociables en el fons però amb unes formes irrespectuoses, gairebé insultants, ha calat un foc que no pot acabar en res de bo. Un indicador, si voleu exòtic, de l'extensió de l'incendi és que fins i tot s'ha queixat una persona de tarannà tan manifestament conservador com Rafael Parera. Si fa uns mesos algú m'hagués dit que l'actual President del Consell Consultiu de les Illes Balears gosaria criticar públicament, i de forma ostentosa, una acció de política educativa del Govern del Partit Popular l'hagués enviat a porgar fum. Comprovar que enmig de tot hi ha qui és capaç de mantenir llibertat de criteri és, per ara, una de les poques coses positives de tot aquest afer. Com gustós és veure que el professorat sap dir basta quan algú li trepitja la seva dignitat.

El sistema educatiu té una necessitat imperiosa d'assossec i començarem el curs en un ambient de dissentiment que a un servidor, i salvant totes les distàncies, li recorda l'etapa final de la dictadura. Aleshores les coses també s'imposaven, es pretenia que es fessin a toc de xiulet, es perseguia qui aixecava senyeres, s'expedientaven professors que es negaven a implementar mesures injustes i, evidentment, cap sumari s'obria a aquells professors ineptes que mai no haurien d'haver entrat a una aula. Sí, ja ho sé: els qui ara governen tenen la legitimitat de les urnes. Però...

El que deia: el sistema escolar necessita assossegar-se. Sense un clima de tranquil·litat, consens, visió a llarg termini i accions basades en evidències no es pot fer res de bo. És per això que és urgent detenir d'una vegada per totes l'enfrontament que l'administració manté amb gran part de la comunitat educativa, especialment amb el professorat, i recobrar el clima de col·laboració que mai no s'hauria d'haver perdut. Voldria anar errat, però crec que són poques les possibilitats d'un final amb una solució assenyada i encertada. Sospit que això acabarà rompent-se per la part més dèbil; és complicat, i ara més que mai, que molts professors puguin aguantar molt de temps sense la mesada. Aquesta més que previsible claudicació produirà un efecte nefast en la

motivació i autoestima professional del professorat, dos elements fonamentals per un ensenyament de qualitat.

El necessari assossegament no s'entreu més enllà de la solució del conflicte, diguem-ne "local". Ja sabeu que a les portes hi ha un capgirament de model, una nova llei educativa que molt probablement duri el temps que el Partit Popular aconsegueixi mantenir-se al Govern d'Espanya.

I mentre el sistema escolar es mou dins aquesta voràgine, ben enmig d'una aglomeració confusa d'esdeveniments, molts problemes educatius, la majoria, que s'haurien d'encarar no només es mantenen sinó que fins i tot engreixen. No, no en faré ara relació però sí que en recordaré alguns que em semblen especialment sagnants en el context actual: la necessitat d'un pacte social per a l'educació que eviti que l'estructura del sistema educatiu es vagi alterant de forma continuada d'acord amb les canviants majories parlamentàries; la necessitat que la igualtat d'oportunitats educatives no sigui una quimera (també l'excel·lència!); la necessitat de posar en marxa (i avaluar! es fan massa coses en educació sense passar comptes dels resultats) programes per combatre l'abandonament i el fracàs escolar; la necessitat de millorar la formació inicial del professorat; la necessitat que les decisions en l'àmbit educatiu es fonamentin en evidències i no en prejudicis; la necessitat que la gestió educativa es professionalitzi... La necessitat de...

Hi haurà temps de parlar-ne, de les múltiples necessitats. Per ara només cal desitjar que el final del curs acadèmic sigui millor que l'inici i, sobretot, que no es faci realitat aquell principi que pronostica que tot el que pot empitjorar empitjora.